

[Pernille Forchhammer]

Det drejer sig om ændringsforslag nr. 2, som i realiteten genindfører daglejere i Danmark. Det er nu meningen, at unge mennesker skal kunne sendes tre dage til jordbærplukker Hansen og derefter fem dage til ærteplukker Jensen på sæsonarbejde, fordi der er stillet et ændringsforslag, hvorefter beskæftigelse i privat virksomhed ikke skal være af længere varighed.

Forskellen på almindelig daglejerideologi og dette er, at det er tvungent. De unge mennesker er tvunget til at arbejde som jordbærplukkere, ærteplukkere, æbleplukkere, eller hvad der nu ellers kan være af sæsonarbejde, for ellers får de ikke længere bistandshjælp.

Dels genindfører ændringsforslag nr. 2 daglejertanken, dels giver det for os at se en unødvendig erhvervsstøtte til sæsonarbejde, som ikke plejer at have mangel på arbejdskraft, og som ikke plejer at have problemer med at få virksomheden til at løbe rundt. Forslaget skaber ikke flere arbejdspladser, men skubber tværtimod andre grupper unge, som plejer at tage dette sæsonarbejde, ud.

Ændringsforslag nr. 4 indstiller Socialdemokratiet også meget kraftigt til forkastelse. Det gør vi, fordi det opfordrer til, at de pligtmidler, som kommunerne afsætter til afskaffelse af arbejdsløsheden for unge op til 30 år, nu skal bruges til ungdomsydelse, sådan at forstå, at hvis man giver de unge et tilbud om at komme på beskæftigeshøjskole, produktionshøjskole, eller hvad der ellers er af tilbud i kommunerne, skal de pludselig ikke længere være på fuld tid. Nu skal de have mellem 17 og 20 timers beskæftigelse for at få ungdomsydelsen, der kun skal gives i fem måneder.

Vi ser det som et forsøg på at flytte pligtmidlerne over til et dårligere tilbud, som kun giver disse 16, 17, 18, 19 timers beskæftigelse i fem måneder, og som ikke skaber nogen perspektiver for de unge mennesker.

Det er en forkert udnyttelse af de ressourcer, der bliver brugt på afskaffelse af ungdomsarbejdsløsheden. Det er en forkert vej, midlerne går. Vi skal have midlerne den anden vej: fra passiv social bistand og over til aktiv beskæftigelse. Det vil sige, at vi skal have midlerne over til fuldtidsbeskæftigelse og over til perspektivrig beskæftigelse og ikke fra fuldtidsbeskæftigelse og over til deltidsbeskæftigelse uden nogen former for perspektiv.

Agerschou (SF):

SF anser socialministerens forslag for en misforståelse og oven i købet en misforståelse, der risikerer at gøre mere skade end gavn. Jeg vil nok en gang nævne de problemer, vi ser i forslaget; det kan ikke gøres for tit.

For det første skærer socialministeren alle unge, der søger kontanthjælp, over én kam uanset årsagen til, at de henvender sig. Det betyder f.eks., at kommunerne også skal ryste op med beskæftigelsestilbud, selv om unge f.eks. to måneder efter skal starte på et arbejde eller en uddannelse. Det mener vi er misbrug af ressourcerne.

For det andet synes vi, det er noget absurd, at unge, der søger kontanthjælp, fordi de ikke kan få en efg-praktikplads, pludselig via et bistandskontor kan få et beskæftigelsestilbud. Det ville forekomme os noget mere enkelt, hvis man i stedet sørgede for det nødvendige antal praktikpladser, så de pågældende overhovedet ikke behøvede at gå omvejen ad et bistandskontor.

For det tredje er det usikkert, om kommunerne er i stand til at skaffe så mange tusinde beskæftigelsestilbud af en sådan kvalitet, at det er nyttigt arbejde, det handler om. For os at se er det værre end ingenting, hvis unge bliver sat til lade-som-om-arbejde. Det sker allerede i dag, hvor unge på beskæftigelsesprojekter kan komme ud for at skulle grave fundamentet til et hus med en skovl, selv om alle ved, at det er noget, man normalt bruger en rendegraver til.

For det fjerde er det problematisk, at arbejdstiden kun udgør omkring 17 timer om ugen. Det betyder, at det bliver meget vanskeligt at etablere et arbejdsfællesskab om et projekt. Samtidig ved vi, at en række kommuner faktisk var i gang med at lave ordninger med fuld arbejdstid.

For det femte indebærer lovforslaget en risiko for, at unge med særlige problemer simpelt hen dropper ud af ordningen med det resultat, at de ikke kan få nogen som helst form for kontanthjælp. Det betyder, at det sociale system mister kontakten med de pågældende, og det mener vi ikke at nogen kan have interesse i.

For det sjette indeholder ordningen ikke noget fremtidsperspektiv for den enkelte. Der er ingen egentlig uddannelse eller kvalificering. Det betyder, at en del unge vil opleve, at de efter fem måneder på ungdomsydelse blot over-